

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Ing. J.T.**, narozený dne ...
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Bártou
sídlem nám. T. G. Masaryka 25, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **ředitel Městského ředitelství policie Plzeň**
sídlem Klatovská 45, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 21. 8. 2017, č. 2259/2017, č.j. KRPP-41613-33/ČJ-2017-0305KR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších

předpisů (dále též jen „zákon č. 361/2003 Sb.“ nebo „zákon o služebním poměru“), za což mu byl na základě § 51 odst. 1 písm. a) téhož zákona uložen kázeňský trest písemné napomenutí [rozhodnutí vedoucího územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Plzeň-město (dále též jen „vedoucí odboru“) ve věcech kázeňských ze dne 10. 5. 2017, č. 1/2017, ve spojení s rozhodnutím ředitele Městského ředitelství policie Plzeň ve věcech služebního poměru ze dne 21. 8. 2017, č. 2259/2017, č.j. KRPP-41613-33/ČJ-2017-0305KR].

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí vedoucího odboru zejména vyjádřil nesouhlas s jeho právním názorem, pokud se týká skutkové podstaty trestného činu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Zejména namítl, že použití lsti při vniknutí do obydlí jiného musí být v příčinné souvislosti, přičemž v daném případě pachatel nejprve projevil lest při vstupu do veřejných prostor, následně projevil vůli vstoupit do bytu poškozené a z důvodu jejího nesouhlasu toto neučinil a právě projevením vůle nesouhlasu poškozená ucelený řetězec legendy vyžadovaný výše uvedeným rozhodnutím přerušila. Poté v další komunikaci opakovaně požádal o vstup za dveře do bytu a tuto žádost odůvodnil potřebou se ukrýt, aby nebyl na chodbě viděn. Na základě této opakované žádosti byl vpuštěn do bytu a poškozená za ním sama zavřela dveře. Uvnitř bytu neopustil místo těsně za dveřmi, ničeho se nedotkl a poté, co mu poškozená sama dala 500 Kč bankovku, na její pokyn dobrovolně a neprodleně odešel. Odkazované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1147/2007, se odvolává na lest založenou na nepravdivém tvrzení. V případě poškozené O. se jednalo prvotně o tvrzení pravdivé, kdy pachatel sdělil, že se chce ukrýt, aby nebyl viděn, a následnou lstí čin dokončil. Aplikace výše uvedeného rozhodnutí je tedy možná jen analogicky, ale není jednoznačná a tudíž jí nelze v případě žalobce proti němu užít. Skutečnost, zda byl pachatel při použití lsti zvýhodněn místem, kde lest prováděl, také není jednoznačná, zejména když poškozená mimo jiné uvedla, že necítila žádnou výhrůžku ani obavu o svou osobu a pachatel se těsně za hranou bytu ničeho nedotkl. Místo spáchání lsti tuto tedy nijak neovlivňuje, kdy lež zjevně nebyla přípravou vloupání a byla částečně provedená telefonicky, částečně na chodbě, tedy veřejném prostoru, a částečně v obydlí. Na základě zjištěných a známých skutečností nemohl žalobce v pozici vyšetřovatele na místě okamžitě vyhodnotit případ jako trestný čin, zejména s ohledem na výpověď korunní svědkyně J.Š., která nejdříve uvedla, že nikoho neviděla, a teprve později se rozhodla změnit výpověď. Změnu své výpovědi odůvodnila skutečností, že v osobě, kterou nejdříve spatřila přede dveřmi poškozené O., poznala synovce poškozené, a teprve poté, kdy byla ovlivněna samotnou poškozenou, se rozhodla změnit výpověď. Aktuální důkazní stav se nejevil jako dostatečný k zahájení úkonů podle § 158 odst. 3 trestního řádu zejména z důvodu nevykloučení domácí osoby, a proto bylo postupováno způsobem, který je popsán v úředním záznamu. Dále žalobce v odvolání podrobně rozvedl, jaký je účel ohledání místa činu ve smyslu § 113 trestního řádu. Vyjádřil přesvědčení, že jeho postupem nedošlo ke zmaření ani zajištění stop, popř. jiných důkazů, které by pomohly při dokumentaci případu a odhalení pachatele přestupku. V napadeném rozhodnutí služebního funkcionáře takový následek nebyl prokázán. Navíc je zcela nesprávné tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí, že nebylo provedeno ohledání místa činu. O realizovaném ohledání místa činu byl pořízen úřední záznam č.j. KRPP-416-13-1/ČJ-2017-030581.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ředitel Městského ředitelství policie Plzeň

konstatoval, že po velmi pozorném a důkladném prostudování a vyhodnocení shromážděné spisové dokumentace a po opětovném zhodnocení všech provedených důkazů, a to každého zvlášť a ve vzájemných souvislostech, dospěl k závěru, že se ztotožňuje se závěrem i odůvodněním odvoláním napadeného rozhodnutí vedoucího odboru, včetně zdůvodnění, proč sám odvolání nevyhověl. Teorii žalobce o prvotním pravdivém tvrzení pachatele považuje za absurdní, když vstupu pachatele do bytu jiného bylo dosaženo lstí a tak došlo k neoprávněnému vstupu ve smyslu § 178 odst. 1 trestního zákoníku. I v dalších částech zamítavého rozhodnutí pak odvolací orgán vyjadřuje své zcela opačné stanovisko než žalobce a v podstatě taxativně se snaží vyvrátit jednotlivé argumenty obsažené v odvolání žalobce. Žalobce se skutkovým ani právním hodnocením odvolacího orgánu zásadně nesouhlasí a pro stručnost odkazuje na svou argumentaci obsaženou v odvolání ze dne 25. 5. 2017.

4. Žalobce se domnívá, že jeho služební postup ze dne 13. 3. 2017, kterým prověřoval oznámení paní O. není možno hodnotit jako porušení služebních povinností a skutkově jako podklad pro naplnění kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.

Vyjádření žalovaného

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce v celé své žalobě nikterak nespecifikuje, jaké vady v řízení před správními orgány spatřuje. Netvrdí ani, že by napadené rozhodnutí trpělo nějakými vadami, pouze uvádí, že se neztotožňuje se skutkovým ani právním hodnocením žalovaného. Žalobce v podané žalobě ani netvrdí, že by byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu, ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.
6. Žalovaný je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí, stejně tak jako řízení, které jeho vydání předcházelo, je zákonné a v souladu s právními předpisy, stejně tak jako rozhodnutí prvostupňové. Žalobce byl v řízení před správními orgány zastoupen zmocněncem (advokátem), bylo mu umožněno v plném rozsahu uplatnit jeho účastnická práva, řízení před správními orgány obou stupňů bylo vedeno plně v souladu s právními předpisy.
7. Žalovaný má za to, že v řízení před správními orgány bylo dostatečným a zákonným způsobem prokázáno, že žalobce svým nesprávným postupem na místě dne 13. 3. 2017, kterým prověřoval oznámení paní O., porušil povinnosti uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, tedy dodržovat služební kázeň, která dle § 46 odst. 1) tohoto zákona spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, čímž naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 uvedeného zákona. Žalobce postupoval v rozporu s § 158 odst. 1 trestního řádu, kde je policejnímu orgánu zejména uložena povinnost na základě vlastních poznatků, trestních oznámení i podnětů jiných osob a orgánů, na jejichž podkladě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu, učinit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a směřující ke zjištění jeho pachatele; dále z čl. 6 odst. 1 písm. d) pokynu ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. 104/2010 k výjezdovým skupinám (dále jen „pokyn k výjezdovým skupinám“), se kterým se prokazatelně seznámil prostřednictvím IS eSIAŘ dne 11. 9. 2013 a ve kterém je uvedeno, že výjezdové skupiny při vysílání zejména provádí vyhledání, ohledání a zajištění místa činu, předmětů a stop a zpracování dokumentace z místa činu, a dále také z čl. 8 odst. 1 písm. f) pokynu k výjezdovým skupinám, ve kterém je uvedeno, že vedoucí výjezdových skupin

jsou povinni v souladu s čl. 6 zajistit důsledné zpracování dokumentace o všech prováděných služebních úkonech. Porušením výše uvedených povinností tak žalobce zmařil možnost vyhledat a zajistit stopy, případně jiné důkazy, které by pomohly při dokumentaci případu a odhalení jeho pachatele a událost kvalifikoval pouze jako přestupkové jednání, přičemž ani v tomto případě neprovedl nebo nezajistil provedení ohledání místa přestupku dle § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Zcela bez významu je tedy podle názoru žalovaného žalobcem opětovně rozvíjená teorie o pravdivých a nepravdivých tvrzeních a použití či nepoužití lsti ke vstupu do obydlí ve vztahu ke kvalifikaci dle §178 odst. 1 trestního zákoníku. I kdyby se jednalo nikoli o trestněprávní, ale o přestupkové jednání, měl žalobce na místě postupovat v souladu s právními a služebními předpisy, což, jak bylo v řízení prokázáno, neučinil.

Replika

8. V replice žalobce uvedl, že se i nadále domnívá, že svým postupem na místě činu dne 13. 3. 2017 nepostupoval takovým způsobem, který by se dal označit jako porušení povinností uvedených v § 46 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, čímž měl naplnit skutkovou podstatu kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 téhož zákona. Žalobce se domnívá, že nepostupoval v rozporu se smyslem a duchem ustanovení § 158 odst. 1 trestního řádu a potažmo ani v rozporu s vnitřními předpisy policie, které jsou ve vyjádření žalovaného uváděny. Odmítá zcela spekulativní tvrzení žalovaného, že svým postupem zmařil možnost vyhledat a zajistit stopy, případně jiné nepojmenované důkazy, které by pomohly při dokumentaci případu a odhalení pachatele. Dále se žalobce domnívá, že by neměl být nadřízeným služebním funkcionářem stíhán za právní názor, když na místě posoudil případ jako přestupek a nikoliv jako trestný čin, tak jak to *ex post* posoudil nadřízený. Žalobce i nadále zastává názor, že se nedopustil žádného takového porušení zákonných a jiných předpisů, ze kterých by mohlo být dovozeno takové jeho jednání, které by bylo možno jako kázeňský delikt posoudit.

Posouzení věci krajským soudem

9. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.
10. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. V rozsudku ze dne 27. 9. 2006, č.j. 2 As 34/2005-61, publ. pod č. 1014/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Tento závěr dopadá také na řízení ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru, kterým byl zrušen s účinností od 1. 1. 2007 citovaný zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č.j. 1 As 94/2015-41, a ze dne 27. 4. 2017, č.j. 9 As 117/2016-25)
12. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí – kromě jiného – obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].
13. K obsahovým náležitostem žalobních bodů existuje ustálená judikatura.
14. V roce 2005 došel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k těmto závěrům:

„Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č.j. 6 A 85/92-5). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ (rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS).

15. V roce 2010 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedené závěry doplnil: „Zásada volného přístupu k soudu není ale neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č.j.

4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

16. Žalobce v žalobě ocitoval výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí, rekapituloval své odvolání proti němu a shrnul obsah napadeného rozhodnutí. Nadto uvedl toliko to, že se skutkovým ani právním hodnocením odvolacího orgánu zásadně nesouhlasí a pro stručnost odkazuje na svou argumentaci obsaženou v odvolání a že jeho služební postup ze dne 13. 3. 2017 není možno hodnotit jako porušení služebních povinností a skutkově jako podklad pro naplnění kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. K tomu, co žalobce dodal v replice, nelze přihlížet z důvodu koncentrace řízení (§ 71 odst. 2 věta třetí s ř. s.).
17. K tomu soud uvádí, že *„Žalobní body mají vlastně dvojí význam: z pohledu žalobce pozitivně určují, co konkrétně bude soud přezkoumávat, z pohledu soudu pak negativně vymezují, čím se soud zabývat nemůže a nebude. Odchýlí-li se soud od rozsahu a obsahu přezkumu vymezeného žalobními body v jakémkoli směru, porušuje tím dispoziční zásadu (nejde-li o výjimku z pravidla, podle níž soud musí k některým vadám přihlížet z úřední povinnosti), ať už tak činí ve prospěch žalobce, nebo v jeho neprospěch. Je tedy vadou, pokud soud přehlédne některou ze žalobních námitek a zamítne žalobu, aniž se takovou námitkou vypořádá. Stejně tak je ale vadný postup, při němž soud bez ohledu na žalobní námítky přezkoumá napadené rozhodnutí v rozsahu širším, který si sám vymezil. Pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu z důvodu, který nebyl v žalobě řádně uplatněn, dopustí se podle setrvalé judikatury vady řízení, která má vliv na zákonnost soudního rozhodnutí.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 630).
18. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal s námitkami uvedenými v odvolání. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný považuje námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané žalobcem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-65).
19. V žalobě tedy mohlo a mělo být polemizováno s konkrétními právními a/nebo skutkovými závěry, k nimž odvolací orgán v napadeném rozhodnutí došel (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č.j. 9 As 48/2014-28, ze dne 9. 4. 2015, č.j. 9 As 150/2014-29, a ze dne 29. 3. 2018, č.j. 9 As 7/2017-33). To se však nestalo. Je tudíž na místě zohlednit to, jak žalobce své námitky zformuloval a jakým způsobem a na jaké úrovni argumentuje. S tím by měla korespondovat odpověď toho, kdo je povinen o námitkách rozhodnout a své rozhodnutí odůvodnit. V případě toliko obecné argumentace lze vystačit s obecnou odpovědí. V případě skutkově a právně propracované argumentace by se pochopitelně vyžadovala skutkově a právně propracovaná odpověď. *„Jestliže žalobce bude namítat případné vady toliko v obecné a nekonkrétní rovině, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č.j. 1 As 28/2004-41).“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 631).
20. V přezkoumávané věci se v žalobě proti závěrům žalovaného brojí jen naprosto obecně. Výraz „se závěry žalovaného polemizuje“ se tu vzhledem k úrovni použité dikce jeví jako neadekvátní. Soud tedy – při stejné úrovni argumentace – nemá důvod se skutkovým či právním hodnocením odvolacího orgánu nesouhlasit a služební postup žalobce ze dne 13. 3. 2017 hodnotit jinak, než jako porušení služebních povinností a skutkově jako podklad

pro naplnění kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Jelikož se žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, opakujícími se v žalobě, přílehlavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí, není třeba, aby se soud za této situace k věci duplicitně vyjadřoval, a lze jen odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí. Uvedený postup krajského soudu je podložen tímto názorem Nejvyššího správního soudu: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

Rozhodnutí soudu

21. Jelikož žaloba není důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 zamítl.

Náklady řízení

22. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. března 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu